

TOM WINTER

On bezorgd

HET BEGON MET EEN BRIEF...

Over het boek

Carol is getrouwd met een man van wie ze niet houdt en is moeder van een intelligente maar onuitstaanbare dochter. Net als ze de moed heeft verzameld om weg te gaan, blijkt haar man teelbalkanker te hebben. Gevangen in haar lot besluit ze in brieven aan het universum haar gevoelens van zich af te schrijven. In de veronderstelling dat niemand deze ooit zal lezen, doet ze ze ongeadresseerd op de post.

Albert is een bijna gepensioneerde postbode, weduwnaar en woont alleen met zijn suïcidale kat. Inmiddels is hij met zachte dwang naar de afdeling 'onbezorgbare brieven' gestuurd. Hier vindt hij een brief waar in plaats van een adres een smiley op getekend is. Geïntrigeerd opent Albert de brief, niet wetende dat dit zijn leven voorgoed zal veranderen...

Over de auteur

Tom Winter is het pseudoniem van Stuart Flack. Hij is geboren in Engeland en werkt als freelance copywriter. Na vijftien jaar in Hong Kong en Shanghai te hebben gewoond, woont hij momenteel in Berlijn.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Tom Winter

Onbezorgd

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
Lost and Found
Copyright © 2012 Tom Winter
Vertaling
Jolanda te Lindert
Omslagbeeld
© Les and Dave Jacobs/Getty Images
Omslagontwerp en -illustraties
Ingrid Bockting
© 2014 A.W. Bruna Uitgevers

ISBN 978 94 005 0164 5
NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Carol

1

Had ik maar een ziekte, dacht Carol. Geen ziekte waar je aan doodgaat of invalide van wordt, nee, dat nou ook weer niet. Ze heeft bijvoorbeeld geen enkele behoefte aan een invalidenparkeerplaats, ondanks de onmiskenbare voordelen ervan. ‘Het is waar, veel heb ik niet met mijn leven gedaan,’ zou ze willen zeggen, ‘maar dat komt door... de lepra.’ Ze stelt zich voor dat de mensen dan vol medelijden zouden knikken, misschien even achteruit zouden deinzen. Zelf zou ze elke ochtend met een beter gevoel in de spiegel kunnen kijken. Ze is nu eenmaal een vrouw van middelbare leeftijd die niet veel heeft bereikt omdat ze dat niet kón, doordat ze het veel te druk had met dode huid verwijderen en losgeraakte lichaamsdelen zoeken. ‘Ja,’ zou ze willen zeggen als ze weer eens te laat op haar werk komt, ‘ik weet dat dit me heel vaak overkomt, maar het goede nieuws is dat ik een paar vingers heb teruggevonden!’

Maar helaas, ze kan zich dus niet achter een ziekte verschuilen, of een smoesje ophangen. Haar man is weliswaar een ongelooflijke sukkel, maar dat kun je niet bepaald haar gebrek noemen.

En haar dochter, tja, wat moet ze daar nou over zeggen? Tijdens haar zwangerschap heeft ze elk boek over kinderverzorging gelezen dat ze kon vinden, maar achteraf gezien had ze beter Sun Tzu's *De kunst van het oorlogvoeren* kunnen lezen of een onderzoeksverslag over hondsdolle primaten. Natuurlijk had Carol nooit verwacht dat ze het moederschap zo zou ervaren. Ze had het doodeng gevonden toen haar baby in een tiener veranderde; even griezelig als wanneer ze boven in een achtbaan tot de ontdekking was gekomen dat haar gordel stuk was. Haar dochter wordt binnenkort zeventien en is dus al bijna onafhankelijk, zodat de hele wereld aan haar voeten ligt.

Carol zit in de bus naar huis en staart naar buiten. Het regent echter zo hard dat ze amper iets kan onderscheiden, een vaag beeld van de stad, even fragmentarisch en abstract als haar eigen leven: de omtrek van een straatnaambord of een stukje van een etalage, maar niets compleets, niets waaraan ze kan zien waar ze is.

Dus, na bijna twintig jaar huwelijk, is dit de conclusie: 'Ik ga weg.' Even geniet ze na van die woorden en ze vindt het nu al jammer dat ze die maar één keer zal uitspreken. Doordat al die frustrerende jaren tot die drie woorden zijn gecomprimeerd, krijgen ze een bijzondere, bijna kernbomachtige kracht, alsof ze uit haar mond kunnen glippen en per ongeluk heel Londen met de grond gelijk kunnen maken.

Carol weet wel dat ze het straks tijdens het avondeten tegen haar man zal zeggen, maar nog niet hoe ze het onderwerp moet aansnijden. Wat ze ook weet, is dat het dessert – toevallig haar lievelingstoetje – lekkerder zal zijn dan anders, maar dat ze zal proberen net te doen alsof dit bedoeld is als troost en niet om iets te vieren.

2

Verbazingwekkend hoeveel er binnen een afstand van twintig kilometer kan veranderen. Carol heeft hardlopers weleens een halve marathon zien lopen en die kwamen allemaal met rode wangen en een brede glimlach over de finish. Dat kun je van Londen niet zeggen. In de iets meer dan twintig kilometer tussen Westminster en Croydon wordt Londen gereduceerd van een stad met parken en paleizen tot een onherkenbare buitenwijk, een grijze betonnen puinhoop. Dat Londen bij Croydon eindigt is maar de halve waarheid: je zou kunnen zeggen dat Londen, ontdaan van alle hoop en uitgeput, Croydon binnenkruipt en sterft.

In Carols deel van Croydon wil niemand dat natuurlijk toegeven. De overwerkte middenklasse in die wijk, de mensen die op zaterdagmiddag hun auto in de was zetten en hun vensterbanken met geurkaarsen en porseleinen beeldjes versieren, wil die droom niet opgeven.

Carol loopt van de bushalte naar huis en probeert niet stil te staan bij de gewoonten van haar burens en zich niet te ergeren aan het feit dat de hele wijk een doolhof is van doodlopende straten waardoor het meer weg heeft van een gemeenschappelijke petrischaal dan van een plek om te wonen. Vanavond gaat ze haar banden met deze plek verbreken. Nog even en dan is ze vrij.

‘Carol!’ Mandy Horton komt uit haar huis gerend, en bij elke beweging rinkelen haar armbanden en namaaksieraden. ‘Bob en Tony gaan vanavond darten in de pub en ze willen dat wij ook komen!’

‘Wat?’

‘Bob en Tony...’

‘Nee, ik bedoel, Bob heeft helemaal niet gezegd dat hij vanavond naar de pub wilde!’

‘Nou en?’ zegt Mandy en ze snuift minachtend.

Even vraagt Carol zich af hoe dat gesnuif zou klinken als ze Mandy’s hoofd onder water zou duwen en daar zou houden tot ze slap werd en koud aanvoelde. Dan realiseert ze zich dat Mandy wat zegt.

‘... en het is dinsdag. Dan is er toch niks anders te doen.’

Carol kijkt even naar haar boodschappentas waar het toetje bijna bo-

ven uitsteekt. 'Ik wilde gewoon even met Bob praten.'

'Nou, dat kun je toch ook in de pub doen, suffie! Wat denk je, zal ik je over een halfuurtje oppikken?' Ze kijkt even naar Carols jurk met iets van medelijden in haar blik. 'Dan kun jij je nog even omkleden.'

Als Carol haar huis binnenkomt, lijkt het alsof er is ingebroken: het is er niet gewoon rommelig, nee, je zou bijna denken dat iemand het pand in haar afwezigheid heeft opgetild en ermee heeft gevoetbald.

Onder aan de trap blijft ze even staan; ze weet zeker dat haar dochter Sophie daar ergens is. Carol vindt het veelzeggend dat een tiener zich in een eenvoudige vierkamerwoning volkomen onzichtbaar kan maken: Sophie zou als guerrillastrijder bij de Vietcong of de Taliban geen gek figuur slaan.

'Sophie?'

Stilte.

Heel even overweegt Carol naar boven te gaan om dag te zeggen – zal ze nóg een poging wagen die moeder-dochterrelatie te creëren waar ze al zeventien jaar naar streeft? – maar ze bedenkt zich. Een gewoon gesprek met Sophie is zo'n zeldzaamheid dat het haar beter lijkt daarmee te wachten tot ze iets belangrijks te zeggen heeft: 'Ja, ik ga weg,' of 'Nee, ik kom niet terug.'

Ze voelt zich schuldig, niet omdat ze dat gesprek zal moeten voeren, maar omdat ze er waarschijnlijk van zal genieten. Het is niet zo dat Sophie een vervelend kind is, maar Carol zou haar gewoon nooit hebben uitgezocht als ze haar bij een postorderbedrijf had kunnen bestellen. De enige eigenschappen van Sophie die ze echt snapt, heeft ze van Bob geërfd: zoals haar vermogen het huis in een chaos te veranderen en te verwachten dat Carol er altijd zal zijn om daar iets aan te doen. De rest vindt Carol absoluut onlogisch en onbegrijpelijk. Zelfs Sophies intelligentie lijkt het gevolg van een productiefout: hoe is het mogelijk dat zij en Bob, met hun genetische materiaal, zo'n slim en leergierig kind hebben verwekt? Die vraag kan Carol niet beantwoorden. Die vraag geeft haar het vage gevoel dat ze doordat ze de dochter heeft gekregen die ze volgens iedereen had willen hebben, helaas niet een kind heeft gekregen dat van haar kan houden en haar nodig heeft.

Met het idee dat het geluid van de koelkast die wordt bijgevuld wel een fysieke reactie zal veroorzaken – zelfs slimme mensen moeten immers eten – begint ze aan het toetje: voorzichtig verwijderd ze de verpakking, ze laat hem op een bord glijden en zet dat in de koelkast, met het luide gekletter van porselein op glas.

In de geladen stilte die hierop volgt, besluit ze vanavond niet naar de pub te gaan. Misschien doet ze niet eens open als Mandy gehuld in haar gebruikelijke parfumwolk aanbelt. Ze neemt zich voor te wachten tot Bob thuiskomt en pas dan hun gezamenlijke leven te vernietigen, net zoals een vlinder zijn cocon moet vernietigen om te kunnen leven.

3

Ja, ze is toch naar de pub gegaan; het gevolg van dezelfde emotionele verlamming die er de oorzaak van is dat ze Bob al jaren wil verlaten, maar daar nooit de moed voor heeft kunnen opbrengen. Daardoor heeft ze haar leven gewijd aan het geluk van anderen, zelfs ten koste van haar eigen geluk. Maar toch, als ze om zich heen kijkt – naar al die mensen die drinken om de nutteloosheid van hun bestaan te vergeten – weet ze dat ze vanavond zal ontsnappen.

Als ze eindelijk naar huis gaan, zijn Carol en Bob ongebruikelijk stil. Ze worden door de kleinsteedse luchtbel van hun driedeursauto afgeschermd van de tragedie van nachtelijk Croydon. Carol weet dat dieren soms al uren of zelfs dagen van tevoren weten dat er een aardbeving zal plaatsvinden. Overkomt Bob dat nu ook? Ze kijkt even naar hem zoals hij achter het stuur zit en ze is ervan overtuigd dat ze, wanneer ze zijn schedel zou kunnen oplichten, alleen maar een lege ruimte zou zien, met hoogstens één rood lampje erin dat opflitst in het donker.

‘Ik had niet verwacht dat we vanavond naar de pub zouden gaan,’ zegt ze. Het voelt goed om Het Gesprek op gang te brengen, de eerste stap naar haar vrijheid.

‘Nee, dat was een spontane actie. Ik... Ik dacht dat het wel goed was om er even uit te zijn.’

‘Eigenlijk had ik gehoopt dat we konden praten.’

Bob vraagt gealarmeerd: ‘Wat... Jij en ik?’

‘Ja Bob, jij en ik.’

Zijn ogen worden groot en even denkt Carol dat hij een soort aneurysma heeft – een gemakkelijk einde van haar huwelijk, dat is waar, maar toch zit ze daar niet op te wachten bij een snelheid van negentig kilometer per uur.

‘Bob, gaat het wel goed met je?’

Nog steeds die grote ogen.

‘Bob? Bob, zet de auto aan de kant.’

Niets.

‘Bob! Stoppen! Nu!’

Tegen de tijd dat de auto stilstaat, zit Bob in elkaar gedoken in zijn stoel. 'Je weet het, hè?'

Carol kijkt hem aan, zo verbijsterd dat ze even vergeet dat ze hem wil verlaten. 'Wat weet ik?'

'Daarom wilde ik dat we vanavond naar de pub gingen.'

'Bob...'

'Weet je, om te ontspannen.'

'Bob...'

'Ik dacht dat het me zou afleiden.'

'Verdorie, zeg dan wat er is!'

Hij begint te huilen. 'Ik heb een knobbeltje. Op mijn bal.'

'O shit, wat erg...'. Ze wil hem aanraken, maar haar gordel houdt haar tegen. Ze probeert haar gordel los te maken, kijkt hem aan. 'Ach Bob, het komt wel goed.'

'Ik hoopte dat het vanzelf weg zou gaan, maar...'

Ze pakt zijn handen met een affectie die zelfs haar verbaast. 'Luister, het is oké. Ik begrijp het.'

'Ik dacht gewoon dat een spelletje darts... Ik weet het niet, het klinkt stom natuurlijk, maar ik dacht dat me dat geluk zou brengen.'

'Heb je gewonnen?'

'Nee.' Hij begint nog harder te huilen.

'Bob...'

'Stel dat ik mijn ballen kwijtraak?'

Zelfs nu Carols compassie op de automatische piloot staat, realiseert ze zich dat Bob een man is van in de veertig in een bijna seksloos huwelijk, zodat zijn ballen jaren geleden dus al overbodig zijn geworden.

'En stel dat het is uitgezaaid?' zegt hij, nog meer in paniek.

'Bob, misschien is het niets. Gewoon een bultje.'

Hij dwingt de tranen terug. 'Ik wil niet dood.'

Ze heeft medelijden met hem, met deze volwassen man die nu zo hulpeloos is.

'Morgenochtend gaan we meteen naar de huisarts, oké?'

Ze stelt zich voor dat de arts hun dan zal vertellen dat er niets aan de hand is, dat het niet meer is dan een fysiek teken van Bobs mentale aftakeling. Als ze daarna weer naar huis gaan, zal ze hem vertellen dat ze niet meer van hem houdt, dat ze eigenlijk nooit echt van hem heeft gehouden. Met een grote dosis realiteitszin en een antibioticumkuur zullen zij en zijn knobbeltje voor altijd uit zijn leven verdwijnen.

En toch zit hij hier, kijkt naar haar op, wanhopig, doodsbang. 'God,' zegt hij. 'Wat hou ik toch veel van je.'

‘Dat weet ik,’ kan ze nog net uitbrengen, maar hij kijkt nog steeds naar haar, een bange man met een onheilspellend knobbeltje; een man voor wie een paar woorden een groot verschil zouden maken. ‘En ik...’ voegt ze eraan toe, bijna zonder te stotteren, ‘... ik hou ook van jou.’

Albert

4

‘Volgens mij is hij vastgelopen.’

‘Ja, dat zie ik, Albert.’

‘Misschien een losse postzegel of zo.’

Albert kijkt met een angstige blik in de sorteermachine. Het apparaat doet hem denken aan de Large Hadron Collider die hij op tv heeft gezien, die ondergrondse deeltjesversneller die alles in het heelal zou verklaren. Dit apparaat op de sorteerafdeling van de Royal Mail is natuurlijk veel kleiner – hij is geen zestig kilometer lang en bevindt zich niet onder Zuid-Londen of zo – maar toch geeft hij Albert een ongemakkelijk gevoel. Hij kan zich de namen herinneren van alle mensen die dit apparaat heeft vervangen en hij moet toegeven dat de machine slimmer is dan al die mensen bij elkaar, wat dan weer de volgende vraag opwerpt: waarom zou je iets wat zo slim is alleen maar gebruiken om enveloppen op verschillende stapeltjes te leggen? Dat is hetzelfde als Einstein vragen een pot thee te zetten.

‘Dit ding heeft geheimen,’ zegt hij. ‘Geloof me.’

‘Wat bedoel je, Albert?’ De stagiair kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij lijkt alles wat oude mensen zeggen onbegrijpelijk te vinden.

‘Ik zei dat ik je niet kan helpen.’

‘Dat heb ik je ook niet gevraagd. Over een uur komt de monteur.’

Ook dat is veranderd, denkt Albert als hij wegloopt. Hij kan zich de tijd nog herinneren dat de mannen die bijna met pensioen gingen als helden werden beschouwd en dat er naar hen werd opgekeken. Een stagiair zou zelfs trots zijn geweest als hij van zo iemand een oorvijs had gekregen. Albert heeft geen indrukwekkende lengte of houding, dat is waar, maar het weinige haar wat hij nog heeft is zichtbaar grijs en dat zou toch iets moeten betekenen.

‘De wereld is gek geworden,’ mompelt hij in gedachten. ‘Alle goede mannen zijn nu dood...’

Ook al is er niemand die naar hem luistert, heeft hij toch spijt van zijn

woordkeus. Hij ziet al op tegen zijn naderende pensioen zonder dat hij daar ook nog eens zijn sterfelijkheid bij hoeft te halen.

Vanaf de andere kant van het vertrek roept iemand: 'Je bent een geluksvogel, Albert!'

Hij kijkt op en ziet dat zijn baas eraan komt.

Darren is in de veertig en gek op clipboards. 'Nog een paar weken en dan zit het erop, hè?' Even hangt er een gespannen stilte. 'Je werk, bedoel ik. Dan kun je hier weg en doen waar je zin in hebt!'

'Ik zou liever blijven werken.'

'Nee, dat meen je niet echt.' Hij wacht niet op een reactie. 'Weet je, eigenlijk benijd ik je. Tijd voor jezelf, tijd om te tuinieren...'

'Ik woon in een appartement.'

'O, maar bloembakken kunnen ook heel leuk zijn. En je kunt je bezighouden met je kleinkinderen.'

Albert, die geen kinderen heeft, gaat hier niet op in. Mensen schrikken vaak als hij zegt dat hij geen familieleden heeft. Dan ziet hij aan hun gezicht dat ze bang zijn dat hij, omdat hij geen vrouw en kinderen heeft, hén ooit een keer zal vragen of ze hem naar het toilet willen brengen of in bad willen doen.

'Kinderen vinden pretparken ook geweldig. En ik neem aan dat je korting krijgt als je met pensioen bent.'

'Ach, in elk geval zal mijn poes het prettig vinden dat ik thuis ben.' Dat is het enige wat Albert vol overtuiging kan zeggen: dat zijn poes, het enige levende wezen in zijn leven, hem dan nog steeds nodig zal hebben en hem hoe dan ook zal accepteren.

'Zie je wel!' zegt Darren. 'En kinderen zijn gek op dieren.' Dan kijkt hij met een geroutineerde, gewichtige blik op zijn horloge. 'Nou, als je iets nodig hebt, hoor ik het wel, oké?'

Hij beent al weg voordat Albert iets kan zeggen, om zijn baan kan smeken of vragen of ze hem buiten willen doodschieten.

Albert staat hem nog steeds na te kijken als een van de meisjes van de administratie naar hem toe komt. 'Albert?' zegt ze met de ongemakkelijke blik van iemand die slecht nieuws moet brengen. 'Een van je burens belde net. Over je poes...'

5

Gloria is gelukkig niet dood. In deze houding is het lastig om haar te dragen. En het is verbazingwekkend dat ze, nu twee van haar poten in het gips zitten, zoveel zwaarder is. Maar ze is gelukkig niet dood.

Een jongere poes zou de val beter hebben kunnen opvangen, hoewel een jongere poes waarschijnlijk niet uit een raam op de zesde verdieping zou zijn gesprongen.

Dat is het probleem als je ouder wordt, denkt Albert. Je hersens functioneren minder goed, juist als je ze het meest nodig hebt.

Bij hem is het nog niet zover, maar hij vraagt zich af hoe het over een paar jaar zal zijn: wie zal er zijn om te voorkomen dat hij over straat gaat dwalen of over de spoorlijn gaat wandelen? Hij dacht altijd dat Gloria een stabiliserende factor zou zijn, maar nu kan hij dat natuurlijk niet meer zeggen.

Albert hoort luide stemmen; jonge mannen met veel bier op. Hij gaat sneller lopen. Het is al stiller op straat dan hem lief is en dat herinnert hem eraan dat hij eigenlijk in bed zou moeten liggen.

In dit soort situaties is hij blij dat hij zijn officiële Royal Mail-jas draagt met daarop het logo waaruit zijn neutrale missie blijkt: de onpartijdige bezorging van post aan zowel heiligen als zondaren.

Nu hij al over een paar weken met pensioen gaat, vraagt hij zich bezorgd af of hij de jas mag houden, hoewel hij zich tegelijkertijd ook afvraagt wat hij ermee moet doen als dat inderdaad zo is. Hij wil hem natuurlijk graag blijven dragen, maar hij snapt ook wel dat dit allerlei problemen kan veroorzaken: mensen die hem op straat lastigvallen over zoekgeraakte post of willen weten waarom het vier dagen heeft geduurd voordat een spoedbrief vijftien kilometer verderop werd bezorgd. Hij heeft het allemaal al eens meegemaakt. Het zou het beste zijn, denkt hij, om die jas maar een enkele keer te dragen, op zondag of zo. Ach, in de toekomst zal ik elke dag het gevoel hebben dat het zondag is.

Gloria miauwt, ze is duidelijk ongelukkig over, nou ja, over alles.

‘Kijk toch eens, ze hebben een “stomp voorwerp” van je gemaakt, hè? Ik zou iemand kunnen doodslaan met die poten van jou!’

Die gedachte heeft hem moed gegeven, zodat hij nu minder gebogen door zijn wijk loopt, een wirwar van flats vol graffiti en donkere trappenhuizen.

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste boeken?

Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de nieuwsbrief.